

Interventus circa Schema "De Ecclesia in mundo huius temporis"

Sub numeris 96 et 97 huius schematis laudabiliter tangitur problema demographicum, quod ut quaestio gravis ponderis mentes multorum hominum serie preoccupat. Modus tamen quo problema ipsum exponitur nonnon vias solutionis in textu adumbrates quadam irrealitate et insufficientia laborare videntur.

Difficultas enim in hac materia non stat praeclara in eo quod terra nostra sit de se et radicaliter incapax ferendi illos fructus, qui ad hominum sustentationem requiruntur. Nec pariter est questio de potentia ingenii humani, quod ope reflexionis scientificae et applicationum technicarum novae vias excogitare poterit ad suas necessitates sublevandas. Similiter, nemo est qui non videat meliori coordinatione et impensiori cooperatione internationali praesens status populorum egestate et miseria laborantium multum alleviari posse.

Haec omnia, in Schemate dicta, sunt vera; remanent autem, proh dolor!, in plano possibilitatum quae nec hodie nec in futuro proximo in actum deduci possunt. Dant sane ansam ad spem vitae melioris; sed hoc accidet in futuro sat longinquum quia desunt media efficacia non solum materialia, sed praesertim educationis et culture, quae permittant ^{ut} tot millia millium hominum miseria laborantium vitam hoc nomine dignam degant.

Gravitas enim et urgentia problematis demographici provenit ex defectu parallelismi inter incrementum populationis et incrementum productionis et oorum bonorum quae necessaria sunt ad vitam plene humanam, uti sunt educatio, habitacula, medicina, etc. Anxietates hodiernae in ordine concreto versantur, sicut patet ex consideratione exemplorum sequentium, quae Americanam Latinam respiciunt.

—Si in hoc continente "index incrementi producti" per habitantem (tasa de crecimiento del producto por habitante) maneret circa 1% (1955–60 erat 1,1%), requirentur 100 annorum ad attingendum indicem per habitantem hodie vigentem in Europa Occidentali. In hoc lapso temporis populatio latinoamericana, quae crescit 3% per annum, superaret hodiernam populationem Sinae continentalis et Indiae, simul sumptis.

—Ingressus prosedialis 50% habitantium Americae Latinæ non superat 120 U.S.A. dollaria per annum; 45% habitantium recipit usque ad 400 dollaria; dum 5% habitantium habet ut ingressum promediale 2.400 dollaria per annum.

—Anno 1951 deerant in America Latina 25.041.500 habitacula. Aliis verbis, circa 80% populationis carebat habitaculis hoc nomine dignis. Haec conditio in postremo decennio non est substantialiter ameliorata.

—Anno 1960 coefficientis alumnorum matriculatorum in scholis primariis erat 78,5%, quorum tamen solum 20% educationem primariam finire poterant. 15% alumnorum registrabatur in educatione secundaria, quorum tantum 22% illa studia complebat. Tandem, solum 3,1% alumnorum adorat scholis universitariis. Hoc significat quod magna pars contingens opificum, qui anno 1985 laborabunt, non attinget nivellum technicum requisitum pro evolutione industriali accelerata.

Multa alia facta possent adduci; haec tamen sufficient ad ostendendum problema demographicum non vereari in mero campo possibilitatum, sed in campo realitatis. Schema non sufficienter de iis concretis aspectibus problematis rationem offert. Hac de causa illud nobis videtur quadam irrealitate laborare.

Sed eodem defectu afficitur numerus 97, qui agit de ratione politica demographica. Bonum quidem est ut Concilium aperte proclamet ac defendat ius hominis ad matrimonium et ad generationem prolis, nonnon ad deliberationem circa numerum

prolis gignendae. Sed ne insinuetur - ut de facto fit, quamvis non expressis verbis - potestatem publicam nullam actionem legitimam et honestam incipere et ducere posse ad regulandum rythmum incrementi demographici.

Potestas publica diversis mediis potest cives docere difficultates exorientes ex indebito incremento demographico; potest centra instituere, quae adjuvent familias ope consilii ad exercendam suam paternitatem modo vere responsabili; potest favere studiis sociologicis et empiricis de his materiis, etc.

Si potestas publica ita facit, non aliud facit quam applicare ad dominium sibi proprium, ad campum scil. curae boni communis, illud principium "paternitatis responsabilis" quod iuxta doctrinam recentium Sumorum Pontificum et ipsius huius schomatis (cf. n.63) debet vigere in determinatione numeri prolii a parentibus facienda. Si illud principium obligatorium est pro familiis singillatim sumptis, non videtur cur potestas publica non possit et non debeat adjuvare parentes, non vi nec coactione sed informatione et persuasione, ad suam paternitatem modo responsabili exercendam, i.e. perspectis conditionibus in quibus proxima generatio hominum vivere debebit.

Schema non solum de hoc punto alte tacet, sed modo aliquantulum offensivo contra miseriam et dignitatem populorum sub-evolutorum, dicit: "Legislatio et publica potestas invigilent oportet, ut familiae cuiusvis condicionis socialis illis subsidiis ditentur, quae ad vitam familiaris prorsus homine dignam et ad educationem prolii omnino congrua necessaria sunt" (p.76, linn.36-39). Pro multis haec sententia sonabit tanquam irrisio eorum paupertatis.

Brevi, nostrum votum est ut hoc problema modo magis realisticō aggrediatur; si hoc autem fieri nequit, melius esset de eo omnino tacere.